

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΕΖΑΣ

Ήταν ή εποχή του πολέμου του 1870. Στόν πόρο της κομμάσης ντε Σανονά, κοντά στη Νάντη, ήζε καταφύγει μιά μέρα, πού ό τρούμος κα ή φροίη του πολέμου κυμαγοζοσε σέ όλη την ύπαυθο, ένας νέος, καταστασιαμένος κα κατόζοπος. Άπό όλο τό παροισιαστικό του, φανότανε πός ό νέος αυτός ήζε λάβε μέρος σέ μάχη κα πός ό δικού του ήζαν νηζελ.

Ό γυός της κομμάσης ντε Σανονά, Άλβέρτος, παροισάσε τόν νέο αυτό στην μητέρα του κα τότε έκεινός της άλεζάλανε ένα άλλόκοτο δράμα, πού ήταν τό δράμα της ζωής του.

— Δέν ήμα άντρας, κριά, της είπε. Είμα κόη κα λέγομα Τρεζά! Είχα έναν άδελφό, τόν Ζοζέφ. Τόν αγαπούσα πολύ κα από τότε πού άρχισε ό πόλεμος, δέν τόν άβρησα ούτε μιά στιγμή μονάχο. Κα όταν τόν είδα άποκαμισμένο κα ή άφήση μονάχη γιά κα πάη στόν πόλεμο, τί άλλο καλύτερο ήζα από τού κα τόν άκολοήθησα; Έτσι κα μπορούσα κα τόν περιποιηθώ τοιάζιστον άν πού τολμούντανε, θά μπορούσα κα τού φανώ χορήση. Ω, καί τού φάνμα αλήθεια! Πολύ, πολύ χορήση. Την περιαιμένη νύχτα άκούη, άν ή κασοτήρια δέν μές ήζε χορήσε, άν μπορούσα κα βάλλω τό σώμα μου μπροστά στό δικό του τό σώμα, θά τόν έσωζα. Μά, άλλοιμονο, τόν είδα κα πέτυη λίγα βήματα πού πέρα από μένα. Μού φωναξε κα έκαμα κα τρέξω κοντά του. Μά ένα στίγος άνηρωδον, πού έφηνταν μπροστά στόν έγθρό, μές παρόμοια καζό του, χορήσε κα τό θέλω. Ό άμοιος ό άδελγός μου έμνε έκει, χορήσε τί βοήθεια μου, χορήσε κάη κα προτάσω κα τού κλεισω τά μάτια!

Ένας χειμαρρός δαχρών άκολοήθηκε αυτήν την έκμυστήρεια.

Η κορία ντε Σανονά ήταν μεγαλόκαρδη άγόντισσα. Παρηγοήσε την άμωμη νέα, την κράτησε στόν πόρο της κα ή Τρεζά ξαναβόρεσε τά φρομήματα του φίλου της, πού τά ήζε βγάλεη γιά την άγάπη του άδελφού της.

Μερικοί μήνες πέρασαν. Ό Άλβέρτος, ό γυός της κομμάσης ντε Σανονά, ήζε είθός έξ άρχής δοκιμάσει μιά ζωή ή εντίπω μίλε άντίκρινσε αυτή την ήρωική κόη. Έξ άλλου, ή Τρεζά δέν ήταν μενάχη κα άτρούητη πολέμιστρια, κα ήζε κα λεπτή γυναίκα καριά. Κ' έτσι, άνάμεσα σ' αυτές τις δύο νεαρές έπαφίσε δημοφιλής στην άρχή μιά συμπάθεια, έπειτα μιά στενή φίλια κα στό τέλος ένα άροσος νεανικός έρωτας. Μά αυτός ό έρωτας, άν γιά τόν Άλβέρτο ήταν ένα πρώτο άσθημα της άρόντιστης νεότητος, γιά την Τρεζά ήζε κάποιον βαθύτερον καραχτήρα, ανεβέδη με όλη την άγρία ακληρότητα, πού έκαθε ή νηζή της.

— Άκουσε, Άλβέρτο, πού είπε μιά μερα με τόση ψυχραιμία, όση κα άποκασιαστικότητα. Δέν ήνε ή πρώτη φορά σήμερα, πού τό αςίπταμα αυτό πού θά σου πω... Έξέω πός δέν μπορώ κα γίνω γυναίκα σου, πός ήνε μεγάλη ή άστάσια μεταξύ μας. Μά κα καμιά άλλη δέν θά γίνη γυναίκα σου. Όχι, Άλβέρτο, όχι. Αύτην πού θά διαλέξης, θά τί σκοτώσω, πρώτο σκοτωθώ μονάχη μου!

Ό Άλβέρτος ήταν τότε άρετά νέος, όπες κα μίηη προειδή στα λόγια της φίλης του. Ήταν άρετά έρωτευμένος καζό της, όπες κα καλεκευθώ μάλιστα, με τά λόγια πού άκουε.

Πέφωρε άρεκετος καμρός άκούη. Σ' αυτό τό διά-

νοήση μεριζέε έποθέσει.

Ό καρός πού προνοίσε, άβρη χορήσε καμιά άλλαγή την Τρεζά, όχι όμως καί τόν Άλβέρτο. Ό νεαρός άριστοκρατής προνοίσε την τρελλή εποχή της νεότητος, καί τί νεότητά του αυτή έννοίσε καί τί χορή κατά τό δικό του τρόπο.

Την τελευταία φορά πού ήζε κάη στό άπογεννητικό του χτήμα, ό Άλβέρτος θέωρησε έπιχοίσει τον κα έπισκευθώ τούς γενονοίους του κτηματίας. Ένας άπ' αυτούς, ό Μπερό, ήταν κανοήσορος άκούη, μίλσε ήζε ένα χρονό πού ήζε άγοράσει την έπαυλή του. Ό Μπερό ήζε μιά κόη, τί Ρόζα. Ήταν ένα λεπτό, άθώο λάδρα, τό όποιο δέν ήζε προφθαίσε άκούη κα γνοήση τόν κόημο, μέσα από τό μοναστήρι τόν καλογομών, όπου κούλες πών λίγους μήνες ήζε τελειώσει τις σπουδές της. Ό Μπερό παροισάσε την κόηη τόν στόν Άλβέρτο, ό όποιος έμνε καταγοητευμένος καζό της.

Η έποθέσει, γιά τις όποιες ήζε έθθεη στό χτήμα του, καποίαν τόν Άλβέρτο άρεκό καζό έκει. Έως όμως καί ό ίδιος κα προσπαθόσε κα παραινέτη τωρα τί διακομή του. Η Ρόζα τόν κατέθελε πιά. Καί μπροστά στην άγγελική της μορφή, άροσε κα έρχα σιγά σιγά την κάπος άρονηση φροηγομιά της Τρεζας...

Η πού τρεφερή όκείτησθε δέν άβρησε κα άποκασταθι ή άνεμα στοίς δύο αυτούς νέους, κα όταν συνωλοήσαν, όταν τρεφούσαν κα γελοήσαν καζό, ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος τους δέν ανολοήσαν ούτε γιά μιά στιγμή την άστάσια της κοινωνικής τάσεως καί της περιουσίας πού τους χορήσε. Όπες καί ό πατέρας της Ρόζας τά ανεφτότασε αυτά. Ό άρεθός κτηματίας έφίωρε τόσο ενιαία τί συμπάθεια του νέου γιά την όμορη, την πολυκατημένη του κόηη! Άγαποσε πολύ τόν Άλβέρτο κα ήταν βέβαιος γιά τόν έποτικό του καραχτήρα. Άβρη λοιπόν τά πράγματα κα βάδιζον μέσα τους.

Μιά μερα ό Άλβέρτος ήταν μονάχος στόν κήπο, καζό με τί Ρόζα. Μιλούσαν γιά κάποιον γάμο, πού έπρόκειτο κα γίνη κάποι, στό χορή. Έξωσαν ό Άλβέρτος της ήρε τό χροί καί της τό έρεξε τρεφεία.

— Καί σε, Ρόζα, της είπε, δέν ανεφτότασε κα παντονήτη; — Όχι, δέν τό καέθηκα αυτό ποτέ, απάντησε έκείνη, τρέφοντες έκαρά. Γιατί με ωστάε;

— Γιατί, είπε ό Άλβέρτος, ανεφτότασε περισσότερο τά λεπτά της άκαυτιά, γιατί έχω σκοπό κα τρέφω στον πατέρα σας έναν καλό νιο γιά σας, άν δέν άρηνηθε...

— Κύρη Άλβέρτε... φήμισε έκείνη καταζόκανη. — Καί όμως, επανάλεθε ό Άλβέρτος, τού όποιοη κα καριά χτυπούσε τώρα δικατά, ό νέος αυτός ήνε πλούσιος, καλής καταζόκαης. Σας άγαπά, Ω, πόσο σας άγαπά!...

Καί τότε δέν κατηήθε πιά. Άγκάλιασε τί μέση της κόηη καί της φωνάζε, ένθο την έρεγησε έπάνο στην καριά του: — Ρόζα, Ρόζα, ποικαγαμένη μου, Σ' άγαπά! Θά σε ζητήσω άπ' τόν πατέρα σου, άν θέλεις κα γίνη γυναίκα μου!

Η Ρόζα δέν ήνε τίποτε στην άρχή, πλημμυρομένη καθός ήταν στα δάχρυα, μεθωμένη από έρωτία. Έπειτα όμως άποκατάθηκε έλαφρά από τά μαράματα του κα ήσώσε θλιβερά τά μάτια της πός τόν οργάνο.

— Α! Άλβέρτε, είπε, πός μπορέη τάμα κα γίνη αυτό; Έξέω κατάν τόν πατέρα μου. Άν τού ήπτε τίποτε, ήνε ίκανός κα μές χορήση γιά πάντα!...

Ότόσο ό Άλβέρτος ήταν πιά άποκασιμένος κα όπερνηζήσε όλα τά εμπόδια. Άγαποσε τί Ρόζα...

Είζε άροση κα έπισκεπάτετα περισσότερο τόν πατέρα της κόηη, έρωγος ανεφτόσε καί στη μητέρα του. Είζε έρχομα όπ κα ή Τρεζά ήταν έκει, καζό με τί μητέρα του, καί όπ μπορούσε κάη κα μάηη γιά τά σχέδιά του.

Καί πράγματι ή Τρεζά, άν δέν έμαθε τίποτε άκαρεθός, έποκατάθηκε όμως πολλά. Καί μιά νύχτα, πός ό Άλβέρτος μιλούσε μ' ένα φίλο του, άκουσε άξωσαν κα χτυπή ή πόρτα. Πήρε τότε μιά λάμα κα έτρεξε κα δη πούος ήταν. Η Τρεζά παροισάστηκε μπρός του ξαναμμένη...

Ό Άλβέρτος τήρασε. Μά σιγά σιγά ανεβέθε κα ήρε την άπόφασή του. Μίλσε στην Τρεζά

τρικυβιά, σαν να μιλούσε σε μιὰ αδελφή του. Κι' αφού της τὰ ἀπε-
κόλλησε όλα, τὴν ρώτησε :

— Δουλό, Τρεῖζε, πές μου, μὲ συγχωρεῖς ;
— Ποιὸ καλὸ, εἶπε τότε ἡ Τρεῖζε, ἐνὶ ἡμερῇ τῆς Ἰταλίας. Ἄρ-
νη ξυνομιλοῦσε πρὶν γι' αὐτὸ τὸ πρῶτον. Ἄλδερτο... ὅτι προσκα-
θίσει νὰ ξερᾶσαι... ὅτι προσθαλάσει...

Καὶ ἐπεί, λέγοντες στὸν Ἄλδερτο πρὶν δὴ ξυνομιλοῦσε στὸ Πα-
ρίσι, πρὸς τὴν μητέρα του, ποὺ ἦταν ἀρρωστή. Μὰ μιὰ ἀρχὴ λάμπει
ἐπὶ τὴν ἀσθενίαν της, ὅταν ἀνέθηκε στὸ στήθος. Ἦταν ἡ λάμψη
τῆς ἐκδοτικῆς...

Πρῶτος γυρὸς ἡ κόμισσα ἀπέβη. Ὁ Ἄλδερτος ἀναγνώρισε
καὶ πρὶν τὴν κόμισσα γιὰ τὸ Παρίσι, γιατί ἡ κατάσταση τῆς μητέρας
τοῦ χειροτέρευε.

Στὸ γυμνάσιον τοῦ Μπαρό, τοῦ πατέρα τῆς Ρόζας, παρουσιάστηκε
τότε ἕνας νέος. Εἶπε πρὸς τὴν μητέρα ἀπὸ τὴν ὄψιν Γαλλία καὶ πρὸς
τὴν μητέρα Παῦλος. Ἦταν ἡμορφιμένος, εἶπε ποὺν καλὴν σπουδῆν,
καὶ ἐπειτὴ ὁ Μπαρό χορτάστηκε ἕναν ἐπιστάτην, τοῦ ἔδωσε αὐτὴ
τὴ θέσιν.

Εἶδος μὲ τίς πρώτες μέρας, ὁ Μπα-
ρό ἦναι κατανοησάμενος μαζί του. Ὁ Παῦλος ἔδειξε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπι-
μέλειαν στὴν ἑργασία του καὶ πρὸ πάντων
φρονῶνταν πρὸς εἰς ἐξαιρετικὰ εὐγενεῖα
ἀποθήματα. Ἡ Ρόζα δὲν τὸν εἶπε πο-
τέναι στὴν ἀρχή. Ὅταν ὅμως, μὲ τὸ
τέλος τῆς πρώτης ἑβδομάδος, ὁ πατέ-
ρας τῆς ἀρχῆς νὰ τὸν δείχνει μεγάλῃ
οὐκίτητα καὶ νὰ τὸν παίρνει στὸ οἴκο-
γενεῖον τὸν τραπέζιν, ἡ καλὴ νέα πα-
ρῶσε γι' αὐτὴ νὰ ἐκπαιθεῖ τὸν καινοῦ-
ρον ἐπιστάτην. Ὁ γενναῖος Παῦλος κα-
τέστησε καὶ τὴν ἀσκή τῆς τὴν ἐπιμοσύνην.

Τὴν ἀσκήτου μέρει ἡ Ρόζα ἐπι-
μοσύνηται νὰ συνομιλῇ μαζί του. Ὁ
Παῦλος τῆς χροῦστανε καλὴ καὶ ἐγγύ-
στη συντροφίαν, τὴ συνομιλεῖ καίποτε-
καίποτε σὲ σύντομους περιλάτους. Φαίνονται
ἀπὸ τοὺς λόγους ἐκείνους ἀνθρώπους,
ποὺ εἶναι προσηλωμένοι νὰ γίνονται καλὸν
φίλοι.

Μὰ Κρητικὴ ἀπόφασιν, ἡ Ρόζα εἶπε
ῥαπὶ καὶ ῥαπὶ περὶ αὐτὸν μαζί του. Ἦταν
ἐξαιρετικὰ χαροῦμένη ἐκείνη τὴν ἡμέραν,
γιατί εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Ἄλδερτου,
καὶ ὁ Ἄλδερτος τῆς ἔγραψε πρὸς ἀνεπι-
μοσύνην πότε νὰ περᾶσῃ καὶ ῥαπὶ κοντὰ
της. Συνομιλοῦντας, ἐβίβασαν ὅς τὴν ἀ-
ποθάλωσαν.

— Δουλοῖν, τῆς εἶπε τότε ὁ Παῦ-
λος. Τί λέτε γιὰ ἕνα μαζὸν περὶ αὐτὸν μὲ
τὴν βάρκα ;

Ἡ Ρόζα δὲν εἶπε κοινὰ ἀντήρησι.
Μὰ βάρκα ἦταν ἐκεῖ δεινὴν. Ἀνέβη-
σαν καὶ ὁ Παῦλος ἀδούσε τὰ κοινὰ. Σὲ
λίγον εἶχαν ξημερῶνται ἀρετὰ ἀπὸ τὴν
στεριά. Στὴν ἀρχή ὁ θαλασσινὸς αὐτὸς
περὶ αὐτὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐγγυησμένος.
Ἐπειτα ὅμως ἕνα ἄρρωστο σπυρῶδες ἔ-
ξισμα καὶ ἡ Ρόζα ἀρχῆς νὰ χροῦστανε.
Θέλησε γὰρ πρὸς τὸν ἀνεπὸ τῆς πρὸς δὴ ἦ-
ταν φρόνιμον καὶ γυρῶν πρὸς, μὰ ὅταν
γύρῃσε καὶ τὸν ἀντίεξε, ἦναι καταπλη-
κτικῇ. Στὸ πρῶτον τοῦ Παῦλου εἶπε γυρῶν μιὰ δυνάμειν ὄψιν, καὶ
τὴν χροῦστανε τὸν ἦταν φοβερὰ συνεισπρῶνται. Ὅσοτον, τοῦ εἶπε
τὴν ἀσκή της. Μὰ ἡ ἐκπληξὴ τῆς μεγάλου ἀσκήν περισσότερον, ἦναι
φοβὸς, ἦναι τρῶμος, ὅταν ἐκείνους τῆς ἀπάντησε βραχνὰ καὶ ἀπό-
τομα :

— Ὅχι ! δὴ λέγε μὲ μαζοῦν, ἀσκήν μὲ μαζοῦν !

— Πῶ μαζοῦν ! ἔβαν ἀνατριχίζοντας ἡ νέα. Γιατί τάχα, κῆρι
Παῦλο ;

Μὰ ὁ Παῦλος δὲν τῆς ἔδωσε καμειὰ ἀπάντησιν. Ἐξακολουθοῦσε
μοναχῇ νὰ κοινοποιεῖ διατάξεις γρηγορότερα. Στὸ βάθος ἡ ἀσφορικὴ
μοῖς διακρινότανε πρὸς.

— Θεέ μου, ἐπιπέλασε ἡ Ρόζα, γιατί μὲ μεταχειρῶσθε ἔτσι ; Τί
οὕτως ἔβαν ;

Μὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν τὸ σῆμα τῆς ἀσκήν μέσα στὴς γλῆσσας της.
Ὁ Παῦλος ἀρχῆς τὴν κοινὰ, τὴν
ἐπιπέλασε καὶ τῆς εἶπε, ἐνὸς τὸ μῆ-
νον τὸν εἶχαν γίνεαι κατωκίνα :

— Τί μοῦ ἔβαντες ; Μὲ φωνὴν
ἀσκήν ; Δὲν ἀγαπᾶς τὸν Ἄλδερτο
ἐκεῖ ;

Ἡ φωνὴ τὸν ἦταν σκληρῇ, προ-
ξενόσας τρῶμον. Ἡ φωνὴ νέα νό-
μισε πρὸς δὲν εἶπε ἀκούσει καλὰ.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Τὸ μέρος τοῦ ἔτους 1906 ἐφοίτησαν στὴ θάλασσα τὰ τρία
πρῶτα Ἑλληνικὰ ἀνεπιμοσύνη «Νίκη», «Δόξα» καὶ «Θέλλω».

— Ὁ Χαρίλαος Τραυλῆς ἀπέβηε στὴς Κάννας τῆς Γαλλίας
τῆς 31 Μαρτίου 1896.

— Ὁ Πρωθυπουργὸς Θεόδ. Δελιγιάννης ἐδοκίμοσύνη ἀπ' τὸν
Κοσταντζοῦδην ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ στὴς 21 Μαΐου 1905, ἡμέραν
Τετάρτη, στὴς 3192 κ. κ.

— Στὴ 5 Σεπτεμβρίου 1911 ἀνομιλοῦνταν τὸ Σύνταγμα στὴν
Ἑλλάδα.

— Ἡ ἱστορικὴ Μοῦσικὸν Ἀρχαῖου τῆς Κρήτης πινάκισεν στὸν
ἀέρα στὴς 10 Ὀκτωβρίου 1866.

— Ὁ Κρητικὸς ποῦδαε τὴν φωνὴν κατὰ διαταρῇ τοῦ ἡγομένου
Χατζῆ Γεωργίου, ἀνομιλοῦνταν Κ. Παιδοκράτης.

— Εἰκοσι μοναχῇ ἀνομιλοῦνταν κατὰ τὴν ἀνατίεσιν αὐτῇ, 250
Ἑλλήνων, ἐπὶ τὸν ἀξιοματῶν Ι. Δημη-
κόπουλον, καὶ τρεῖς χιλιάδες Τούρκου
ἀνομιλοῦνταν, ἐπιπέλασαν καὶ ἐξημερῶ-
σθησαν.

— Ὁ πρῶτος ποῦ μῆρξεν στὸ Ναύπλιον,
μετὰ τὴν ἄλωση τοῦ Παλαιφθίου, ἦταν
ὁ ἐπισκοπὸς τοῦ Κοζακοῦδην, Φωτά-
ζος.

— Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος
Ἦναι ἀποθάλωσαν στὸ Ναύπλιον στὴς
25 Ἰανουαρίου 1835.

— Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ι.
Καποδιστριας ἐξήστανε στὸ Ναύπλιον στὴς
6 Ἰανουαρίου 1828.

— Ἐδοκίμοσύνη δὲ στὸ Ναύπλιον, στὸν
καὶ τὸν ἅγιον Σπυρῶδην, στὴς 27 Σε-
πτεμβρίου 1831, ἀπὸ τοὺς Κ. Μαυρομυ-
ζοῦν καὶ Γ. Μαυρομυζοῦν.

— Ὁ Κ. Μαυρομυζοῦν, ἀδελφὸς τοῦ
Πετροῦδην, ἐδοκίμοσύνη ἀμείσως ἐπὶ τό-
πον ἀπὸ τὸν Κρητικὸν Γεωργ. Κοζοῦν,
μοναχῇ, πρὸς σοματιοῦδην τοῦ Κυ-
βερνήτου.

— Ὁ Γ. Μαυρομυζοῦν, γυρῶς τοῦ
Πετροῦδην, κατέργε μετὰ τὴν πρῶτην
στὴν Γαλλικὴν ἀρεθῆναι. Ὁ ἀρεθῆναι
τῆς ἄμους Ρωμῆν ἀναγκάστηκε νὰ τὸν
παροῦσῃ στὴς Ἑλληνικὰς ἀρχῆς. Κατε-
δικάσθη σὲ θάνατον καὶ τοιφεύσθη,
ἀφῶρ πρῶτα τοιφεύσθη τὰ χροῖν.

— Ὁ Θεόδ. Κοζακοῦδην, κατηγορη-
θεὶς ἀδικῶς ἐπὶ ἐσχάτῃ πρῶσθῃ, κατε-
δικάσθη εἰς θάνατον στὴς 26 Μαΐου 1843.

— Ἐντῶς ἡ ἀπόφασιν δὲν ἐξετέλε-
σθη. Ἀργότερα δὲ ὁ ὄθων ἔδωσε γύ-
ριν στὸν γενναῖον ἀρχιστράτηγον τῆς Πε-
λοποννήσου.

— Ὁ ποιητὴς καὶ κοινοποιολογῶν
Δημ. Κοζὸς ἐδοκίμοσύνη ἔξω ἀπ' τὸ
ἱστορικὸν τὸν Οἰκονομῶν, στὴς 9 Σε-
πτεμβρίου 1891, ἀπὸ ἕνα παρῶντον, ὅς
ἐπιπέλασε τότε.

— Ὁ Πρίγκηψ Γεωργίος κατέργε
στὴν Κρήτη ὡς Ὑπουργὸς Ἀριστοῦς στὴς
9 Δεκεμβρίου 1898.

— Ἀπῆλθε δὲ ἐκ Κρήτης, ἐπιπέλασαν τὸν θοορτικὸν «Φωκίς», ἔ-
χοντες κυβερνήτην τὸν Κοσμῆν Ζῶτον, στὴς 13-14 Σεπτεμβρίου 1906.

— Ἡ κραιπάλη τῆς τοιφεύσθησαν τὸν πρῶτον τοιφεύσθη Θεόδ.
Δελιγιάννη, χαροῦσθησαν Ἀντωνίου Κοσταντζοῦδην ἐκ Λαγαιῶν
τῆς Μάνης, καὶ τὸ ποῦτον δεκαῖμερον τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1906 στὰ
Ἄλωνακιὰ τοῦ Παλαιφθίου.

— Τὸν ἀγαπᾶς !... τῆς ξαναῖτε ἐκεῖνος.

Ὁ νέος λυσσοῦσε πρῶτα. Κι' ἔβαν ἀνασπυρῶνται ἀπότομα, ὡς
θηρῶν, μέσα στὴν βάρκα. Ἀρχῆς τὴν ἀμους Ρόζα στὰ νερόθῃ τοῦ
μπαρῶσαι καὶ τὴν πέταξε μέσα στὸ κῆμα. Καὶ ἐπειτα, εἰδὸς ἀμείσως,
εἶπτε μέσα καὶ ὁ ἴδιος, ἀδούσε ξανά μέσα στὴ θάλασσα τὸ θῆμα
τοῦ καὶ τὸ παρῶντε πρὸς τὸ θεῶν !...

Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ θάλασσα ξαναῖσθηε στὴν στεριά τὰ δύο
πρῶτα, ἡ κατὰλήξῃ τὸν κατοῖ-
νον δὲν εἶχε θῆμα. Καὶ τὰ δύο
πρῶτα ἦσαν γυναικίνα !...

Ἡ Τρεῖζα εἶπε κῆρι αὐτὸ ποῦ
εἶπε εἰσελὸς τὸν Ἄλδερτον. Μετα-
φρασμένη σ' ἄνδρα, ἀκούσθηε τὴ
γυναικίνα, ποὺ ἐκεῖνος εἶπε ἀγα-
πῆσαι.....

Ὁ Ἄλδερτος πῆρε μιὰ λάμπα κι' ἐτρεξε νὰ δῇ
ποιὸς ἦταν...

